

Det ærede Medlem har nemlig holdt en Tale i Grundtvigs Hus. I et Referat af denne Tale staar der: Efter hvad Folketingsmand Ove Rode, om hvem man siger, at han er Politiker i Verdensformat, oplyste paa det politiske Møde i Grundtvigs Hus Tirsdag Aften, skyldes denne Ordning følgende Forhold: „Fra Regeringens Side nærede man Ønske om at give denne Kommission den mest udstrakte Myndighed til at holde lukkede Møder, idet man henviste til Nødvendigheden af at skabe Ro om Rekonstruktionen. Under Udvalgsbehandlingen hævdede det ærede Medlem Offentlighedens Ret til at blive gjort bekendt med Undersøgelsen og dens Resultater, han foreslog derfor, at samtlige Forhandlinger skulde stenograferes og offentliggøres efter Undersøgelsens Afslutning.“ Altsaa, det ærede Medlem har optraadt som Ridder overfor Regeringen, som vilde have alt skjult.

Jeg vil først spørge det ærede Medlem: Er det „Politiken“, som har gengivet det ærede Medlems Tale forkert? Jeg tror det ikke, det kalder sig jo Organ for Sandhed eller saadant noget. Vil det ærede Medlem fastholde, at han paa dette Møde har udtalt, at det var Regeringen, som vilde holde Offentligheden ude? Jeg spørger det ærede Medlem: Har De udtalt Dem paa denne Maade, og hvis De har udtalt Dem paa denne Maade, hvordan vil De da forsvare det? Det ærede Medlem maa dog indrømme, at Regeringsforslaget ikke havde nogen som helst Begrænsning, Begrænsningen kom først frem i Udvalget. Hvor tør han da slynge den Udtalelse ud, at det var Regeringen, der vilde lukke Offentligheden ude? Jeg tror absolut, at det var fornuftigt, som det blev, men det er ikke Regeringen, der har foreslaaet det. Jeg er gaaet med til Lovforslaget, som det blev, men det ærede Medlem Hr. Rode kan ikke sige, at Regeringen har ønsket det modsatte, nemlig Hemmeligholdelse.

Jeg venter derfor det ærede Medlem Hr. Rodes Udtalelser. Det kan alligevel være, at det er rigtigt, hvad der stod i et Referat fra et andet Møde, hvor en Mand senere tog til Genmæle. Der siger den Mand: Hvad der er sket ved det Møde, kom ikke offentligt frem; derfor oplyser han, hvad der er sket paa Mødet, og det var ogsaa, at det ærede Medlem Hr. Rode var inde paa Spørgsmaalet om Regeringens og Venstres Forhold til Landmandsbankkatastrofen. Det stod imidlertid ikke i „Politiken“ Dagen efter. Maaske dette her heller ikke skulde have været

refereret i „Politiken“. Jeg kan godt optage en Diskussion om Spørgsmaalet, men jeg vil gerne have det tydeligt og klart udtalt fra det ærede Medlem, om der ikke foreligger en beklagelig Misforstaaelse.

Jeg maa altsaa gøre det ærede Medlem Hr. Drachmann opmærksom paa, at det, der sker i andre Lande, desværre ogsaa kan ske i Danmark, oven i Købet foretages den Slags Ting desværre ogsaa af Folk i den danske Rigsdag, ja, endog af Formanden for et Parti (Afbrydelse). Det ærede Medlem er ganske vist ikke formelt Formand, men reelt.

Maa jeg benytte Lejligheden til at sige, at det er meget uheldigt, at Pressen stadig væk taler om Undersøgelsen af Landmandsbanken. Det er forkert, der er ikke Tale om Undersøgelse af Landmandsbanken, den er foretaget af Bankinspektøren, men der er Tale om en Undersøgelse af enkelte Personers Forhold og tidligere Administration.

Medens jeg er ved Pressen, maa jeg maaske have Lov til at rette en Tak til den, fordi den efterkom en Henstilling fra mig om at tage Afstand fra Aagerkarlevæsenet i København ved ikke at optage Aagerkarlevæsenets Avertissementer. Det glæder mig, at de københavnske Aviser alle som een har fulgt denne Henstilling. Der er sket et Par kedelige Fejltagelser, men jeg er overbevist om, at det kun er Fejltagelser, Pressens Holdning har haft en meget gavnlig Betydning. Den Sag, der den Gang var fremme, nemlig mod Grumstrup, har bevirket, at den Sag, der nu foreligger, er kommet frem. Jeg vil haabe, at Pressen og Retten vil virke Haand i Haand mod disse Vampyrer paa Samfundslegemet; men jeg vil samtidig udtale, at jeg er blevet noget overrasket over og vil advare imod den Trafik, at man for at kunne skrive et Skuespil tager Plads i en Aagerkarlevæsenretning. Det er ikke rigtigt af Forfatterne at gøre det, og navnlig ikke, naar de vil skrive Lystspil. Jeg har haft nogen Forbindelse med Jelstrup-Affæren; der har været baade Bagmænd, Kreditorer og Debitorer hos mig, og skulde der skrives noget om den Sag, blev det ikke et Lystspil, men en Tragedie. Derfor bør Forfatterne ikke tage Plads paa et saadant Kontor for at studere Forholdene, og navnlig forekommer det mig at være forkert, naar vedkommende Forfatter oven i Købet lønnes for sin Virksomhed paa dette Kontor. Jeg vil haabe, at man, hvis der kommer lignende utiltalende Aagersager frem som den sidste, vil gaa kraftigt frem imod de